

βαρκάδες καθὼς κυρὰ-κυράδες, μάννα-μαννά-δες κττ.

1) Λέμβος, ἀκάτιον κοιν.: Ἄσμ.

Βάρκα θέλω ν' ἀρματώσω | μὲ σαράντα θυὸ κουπιὰ κοιν. Συνών. βαρκί. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Σῦρ. 2) Μικρὸν ἱστιοφόρον πλοῖον Πόντ. (Τραπ.) β) Ποσότης ὅσην χωρεῖ μία λέμβος Μεγίστ. Μύκ. Πόντ. (Τραπ.) κ.ά.: Ἐφόρτωσεν δύο βάρκας λεφτοκάρ' (λεπτοκάρουον) Τραπ. || Ἄσμ.

Πουλ-λί μου, κάμε γύρισμα, πουλ-λί μου, κάμε στρέμ-μα. —Τσαί πῶς νὰ κάμω γύρισμα τσαί πῶς νὰ κάμω στρέμ-μα, ποὺ ῥίξαν ἀουπάνω μου πέντε βαρκάδες χῶμα; (μοιρολ.) Μεγίστ. Συνών. βαρκαδῆς, βαρκαῆς, καϊ-κῆς. 3) Εἶδος κολυμβήματος Προπ. (Πάνορμ.) 4) Εἶδος γυναικείου ὑποδήματος (διὰ τὴν σημ. πβ. Πολυδ. 7, 93 «τὰ δὲ πλοῖα καὶ ἀκάτια ὀνομάζει Ἀριστοφάνης εἶδος ὄντα γυναικείων ὑποδημάτων») Λεξ. Αἰν. 5) Παιδιά καθ' ἣν δύο παῖξται συμπλέκουν τὰς χεῖράς των ὀπισθάγκωνα καλῶς, ὥστε νὰ ἐνοῦνται τὰ νῶτα, κατόπιν δὲ κύπτει ὁ εἰς, ὅτε αἰωρεῖται ὁ ἄλλος, τοῦτο δὲ ἐπαναλαμβάνεται ἀμοιβαίως (ἡ ὀνομασία ἐκ τῆς ὁμοιότητος πρὸς τοὺς κλυδωνισμοὺς τῆς βάρκας) Ἀθῆν.: Κάνουμε-παίζουμε τὴν βάρκα.

βαρκάδα ἡ, σύνηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βάρκα καὶ τῆς καταλ. -άδα (II).

Λεμβοδρομία σύνηθ.: Φρ. Πάω βαρκάδα.

βαρκαδῆς ἡ, Ἄνδρ. Θράκ. (Σηλυβρ.) Μεγίστ. Σκιάθ. Χίος κ.ά.—Λεξ. Δημητρ. βαρκαδὲ Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ θέματος τοῦ βαρκάδες πληθ. τοῦ οὐσ. βάρκα καὶ τῆς καταλ. -ῆς.

Βάρκα 2 β, ὁ ἰδ.: Μία βαρκαδὲ ξύλα.

βαρκαδιάτικα τά, σύνηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βαρκάδα καὶ τῆς καταλ. -ιάτικα.

Ἡ ἀμοιβὴ τοῦ βαρκάρι. Συνών. βαρκαδιάτικα.

βαρκαῖος ἐπίθ. Κύνθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βάρκα.

Ὁ ἐπιβιβασθεὶς εἰς πλοῖον πρὸς ἀναχώρησιν.

βαρκαδῶρος ὁ, Πελοπν. (Κορινθ. Μάν.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βάρκα καὶ τῆς καταλ. -δῶρος.

Λεμβοῦχος ἐνθ' ἄν.: Ἐμαθε καὶ γυρίζει 'ς τοῖς ταβέρναις σὰ δούς βαρκαδῶρους Μάν. Συνών. βαρκάρης 1, βαρκολόγος.

βαρκάκι τό, σύνηθ. βαρκάκ' βόρ. ἰδιώμ. βαρκάτσι Μύκ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βάρκα διὰ τῆς καταλ. -άκι.

1) Μικρὰ λέμβος. Συνών. βαρκαίτσα, βαρκοπούλλα, βαρκοῦλλα, βαρκουλλάκι, βαρκουλίτσα. 2) Ἐξάρτημα τῆς ραπτομηχανῆς περικλείον τὸ πρὸς ραφὴν νῆμα (ἡ σημ. ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ σχήματος) σύνηθ.: Βάζω κλωστή 'ς τὸ βαρκάκι.

βαρκαρίζω Κύπρ. βαρκαρίζω Κύπρ. βαρκαρίζω Κύπρ. γαρκαρίζω Κύπρ. ἄρκαρίζω Κύπρ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Κατατρώχομαι ἀπὸ βαρεῖαν νόσον, κατάκειμαι βαρέως ἀσθενής: Ἐδεῖ πολ-λὸν τδαιρὸν ποὺ γαρκαρίζει τδ' ἐν μπορεῖ νὰ συχωρεθῇ (ν' ἀποθάνῃ).

βαρκάρης ὁ, κοιν. βαρκάρ'ς βόρ. ἰδιώμ. Θηλ. βαρκάρισσα πολλαχ. Πληθ. βαρκαροὶ Λέσβ. Μακεδ. (Ἀρν. Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βάρκα καὶ τῆς καταλ. -άρις.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

1) Λεμβοῦχος κοιν. Συνών. βαρκαδῶρος, βαρκολόγος. 2) Θηλ. βαρκάρισσα, ἡ σύζυγος τοῦ βαρκάρι πολλαχ.

βαρκαῆς ἡ, Βιθυν. Κρήτ. βαρκαῆς Πόντ. βαρκαῆς Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βάρκα καὶ τῆς καταλ. -ῆς.

Βάρκα 2 β, ὁ ἰδ.

βαρκί τό, βαρκίν Λυκ. (Λιβύσσ.) βαρκί Ἀμοργ. Θήρ. Κάρπ. Νίσυρ. Πελοπν. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βάρκα.

Βάρκα 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Πάει μὲ τὸν βαρκίν 'ς τὴν πέρα μερὰ Λιβύσσ. || Παροιμ.

Ἐδῶ καράβια χάνονται κ' ἐσεῖς βαρκιά ποῦ πάτε; (ἐπὶ τοῦ ἐκτιθεμένου εἰς κινδύνους ἀνωτέρους τῶν δυνάμεων του ἡ ἐπὶ τοῦ φροντίζοντος περὶ ἐλαχίστων ἐν περιπτώσει μεγάλης καταστροφῆς) Πελοπν. || Ἄσμ.

Ποῦ πάς, καράβι, νὰ σταθῇ χωρὶς βαρκί ποπίσω; Νίσυρ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κάρπ.

βαρκαδιάτικα τά, σύνηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βάρκα καὶ τῆς καταλ. -ιάτικα.

Βαρκαδιάτικα, ὁ ἰδ.

βαρκίζω Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ μεσν. βαρκίζω=ύλακτῶ. Πβ. Δουκ. ἐν λ.

Κραυγάζω, φωνάζω γοερῶς: Βαρκίζ' τὸ μωρόν. Βαρκίζ' ἄμωρ γαρόν (ταῦρος).

βαρκισμα τό, Πόντ. (Κοτύωρ.) βαρκισμαν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) βαρκισμαν Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. βαρκίζω.

Γοερά κραυγή. Συνών. βαρκισμάς.

βαρκισμός ὁ, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βαρκίζω.

Βαρκισμα, ὁ ἰδ.

βαρκίτσα ἡ, σύνηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βάρκα διὰ τῆς καταλ. -ίτσα.

Βαρκαί 1, ὁ ἰδ.

βαρκοκαίκα τά, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βάρκα καὶ καίκι.

Λέμβοι καὶ ἱστιοφόρα: Ἄσμ.

Νὰ φέρν' ἀμάξι τὸ κερὶ κι ἀμάξι τὸ λιβάνι

καὶ μὲ τὰ βαρκοκαίκα νὰ κουβαλῶ τὸ λάδι.

βαρκολόγος ὁ, Πελοπν. (Λακων. Λογγ. Μάν. Μάναρ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βάρκα καὶ τῆς καταλ. -λόγος.

Βαρκαί 1, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Καράβια μου, βαρκοῦλλες μου, καλοὶ μου βαρκολόγοι, κι ἄμ' ποῖό 'στε γιὰ τὰ Γιάννενα κι ἄμ' ποῖό 'στε γιὰ τὴν Πόλι; Μάναρ.

βαρκολογῶ ἀμάρτ. βαρκολοῶ Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βάρκα καὶ τῆς καταλ. -λογῶ.

Πλέω μὲ βάρκαν: Ἡβαρκολόανε οὔλη τὴ νύχτα. || Φρ. Βαρκολοῦ τδ' ἐρχεται (ἐρχεται μὲ βάρκαν).

βαρκοπούλλα ἡ, σύνηθ. βαρκουπούλλα Μακεδ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βάρκα διὰ τῆς καταλ. -πούλλα.

Βαρκαί 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἐμαθα, κυρά μ', πῶς ἔχεις | βαρκοπούλλα καὶ γαρβίεις

Προπ. (Κύζ.)